

Karpe d'I.E.S 1

LA REVISTA DE L'I.E.S. FRANCESC BADIA FOIOS / ALBALAT / ALBUIXECH

COMENCEM

HO TROBARÀS A

- PÀGINA 1.....SUMARI/EDITORIAL
- PÀGINA 2.....NAIX LA NOVA REVISTA
- PÀGINA 3 i 4.....EL REPORTATGE
- PÀGINA 5.....SABIES QUE...
- PÀGINA 6.....CULTURA URBANA
- PÀGINA 8.....L'ANÀLISI
- PÀGINA 9 i 11.....LA PÀGINA CIUTADANA
- PÀGINA 11.....TU TENS DRET A..
- PÀGINA 12.....LLETRA FERITS
- PÀGINA 13 i 14.....L'HOMENATGE LITERARI
- PÀGINA 15.....CONNECT@TS
- PÀGINA 16.....HUMOR
- PÀGINA 17 i 18.....AL TEU POBLE..
- PÀGINA 19.....INTEGRATS
- PÀGINA 20.....EL FULL DE L'AMPA
- PÀGINA 21.....GASTRONOMIA LINGÜÍSTICA
- PÀGINA 22.....L'ALUMNAT LITERAT

EDITORIAL

CARPE QUÈ?

Posar-li nom a una revista sempre és complicat.

Volíem un nom original i aquest ho és, per això estem en l'obligació d'explicar-lo. Provenent del llatí "Aprofita el dia", és un tòpic molt usual en la literatura renaxentista posterior al del segle XV.

Va ser el poeta llatí Horaci qui va expressar per primera vegada aquesta expressió a l'Oda 1,11: Carpe diem quam minimum credula postero ("Aprofita el dia, no confies a demà"), és un tema recurrent en la literatura universal com una exhortació a no deixar passar el temps que se'ns ha brindat; o bé, per gaudir dels plaers de la vida deixant a un costat el futur, que és incert. Cobra especial importància en el Barroc i el Romanticisme.

Així mateix es pot traduir com "Aprofita el moment", "Viu el moment", és a dir, "Aprofita l'oportunitat i no esperes a demà, perquè pot passar que demà l'oportunitat ja no existisca". Hem comprovat que és molt utilitzat, ara mateix, per a batejar grups de música, restaurants, anuncis publicitaris on apareix...

Aprofitem, per tant el dia i l'I.E.S. (tot jugant amb el sentit del doblat DIEM / D'I.E.S.)

Aquest és el nostre desig.

El coordinador de la revista (Rafael Julià) i el vicedirector (Enric Senabre), en nom de l'equip directiu, donen les gràcies a tots i totes els que han col·laborat en aquesta revista (especialment a César Martínez i els seus alumnes).

LA QÜESTIÓ ÉS COMENÇAR...

Amb la renovació de l'equip directiu s'inicià la possibilitat de posar en marxa un nou mitjà de comunicació a l'institut. Aquesta nova eina prengué, a poc a poc, forma de fulls digitals que, ara, s'han vist convertits en fulls de paper. El procés inicial ha estat llarg peròensem que, una vegada tot estiga una miqueta controlat, prendrà cada vegada més força i resultarà allò que volíem en un principi. El nom també ha estat un dels elements clau. Preteníem una expressió ràpida, curta, sonora, identificativa i creiem que, amb el nom que hem trobat, satisfem algunes d'aquestes idees.

Com que no hem fet res més que començar, és moment de veure'n els resultats i d'acceptar els suggeriments i crítiques i, així, poder fer aquest projecte més important per a l'institut. Oberts estem a tot tipus d'iniciatives, idees, informacions dels nostres pobles i reivindicacions relacionades o no amb el món escolar. Com a la vida exterior.

Aquest any 2008 se celebra el vuit-cents aniversari del naixement del rei Jaume I. Tot i que la majoria considerem que coneixem sobradament l'obra i la vida d'aquest rei, elevat a la categoria de mite, no vindria mal recordar-la i així comprovar que va tenir un govern difícil i contradictori, sobre el qual encara hui en dia els historiadors polemitzen.

Jaume I va nàixer a Montpeller el 2 de febrer de 1208. Als tres anys son pare, el rei Pere el Catòlic, el va lliurar com a penyora al seu enemic, Simó de Monfort, amb qui havia pactat casar-lo amb la seua filla Amícia de Monfort, i així signar la pau. Tanmateix, Pere es va acabar enfrontant amb Simó i Jaume va esdevenir captiu de qui hauria de ser futur sogre. En aquest enfrontament Pere el Catòlic moriria a la batalla de Muret. Aleshores Jaume tenia cinc anys i acabava de perdre sa mare a Roma, Maria de Montpeller, on havia aconseguit del Papa la no concessió del divorci sol·licitat pel seu marit, el rei Pere.

Orfe, per tant, als sis anys, el Papat va ordenar el seu alliberament i passà a ser protegit i criat per l'orde del Temple al castell de Montsó. Els templers eren homes d'armes i de diners. Per fer-nos una idea, en aquell moment eren els més rics del continent i els primers banquers.

A les corts celebrades el 1214, les primeres del seu regnat, va ser reconegut rei per necessitat política ja que als seus regnes el poder dels nobles i els enfrontaments entre ells feien perillar la unitat del territori. Als nou anys, en unes altres corts, els representants dels seus regnes li juraren fidelitat, però durant els següents vuit anys que governà no va ser més que un titella en mans dels seus barons, de tal forma que per participar en les seues rivalitats només va aconseguir situacions de perill i menyspreu, fins al punt de ser abandonat per aquells que li havien demanat ajuda. El jove rei d'aquestes experiències i d'unes altres que encara li succeïrien, aniria prenent consciència de com actuaven els nobles, una classe feudal amb la qual s'enfrontarà i transigirà en reiterades ocasions, ja que necessitava la seua col·laboració en les nombroses empreses que escometé.

En 1220, amb pràcticament dotze anys, hagué de fer front a la primera revolta nobiliària, que acabà amb el perdó dels nobles rebels. En 1221, als tretze anys, es va casar amb Elionor de Castella, sis anys major que ell i va ser investit cavaller. A l'any va poder consumir el matrimoni i als 14 ja era pare de l'infant Alfons. De

nou el 1223 va haver de contenir una revolta nobiliària i el 1225 assetjà Peníscola, territori musulmà, però fracassà perquè no acudiren els nobles amb les seues hosts. No obstant això i el seu desengany, va aconseguir signar una treva amb el rei musulmà Said Abu Said i cobrar importants rendes en canvi de no atacar-los. Aquesta treva li portà més enfrontaments amb els nobles, ja que volien continuar fent pillatge en territori musulmà. El 1228 va intervenir en la guerra pel comtat d'Urgell de la qual va eixir airós. Després va preparar la conquesta de Mallorca, com a croada. La invasió d'aquesta illa va ser d'una crueltat extrema donat que no va acceptar cap pacte de rendició i va exterminar la població i la que restà la va esclavitzar. Tot seguit va sotmetre Menorca (amb tractat) i es conquistaren les Pitiüses (Eivissa i Formentera). Ara calia desviar la bel·licosa noblesa cap a un altre objectiu, una nova croada, i de pas guanyar territori per a la monarquia i així eliminar el perill constant que existia al sud dels seus regnes, terra de frontera, perquè si bé els sarraïns estaven dèbils i dividits, en qualsevol moment podien enfortir-se i posar en perill el seu territori, o fins i tot eliminar-lo.

La conquesta del regne de València començà el 1232 i va anar escalonadament, en una hàbil combinació de pactes i lluita armada, de dura repressió i esclavatge i de tolerància en la conservació de costums, llengua, religió i estructures pròpies d'organització per a les comunitats serraines (aljames), segons en les condicions que es donara la rendició. Tota aquesta conquesta no estigué exempta d'enfrontaments amb els discs nobles, que sempre que podien intentaven suplir l'autoritat del monarca en benefici propi. En octubre de 1238 ocupà València i la conquesta va continuar pel sud fins al regne musulmà de Múrcia, que pels acords amb Castella (Almirra, 1244) passava a ser àrea d'expansió castellana. Durant tot aquest període de conquesta les revoltes sarraïnes no

faltaren, fins al moment mateix de la mort del monarca, en una situació que arribà a posar en perill tota la seua conquesta i la feble repoblació. Els musulmans valencians es revoltaren en repetides ocasions: el 1244, sota el comandament d'Al-Azraq, en un context de guerra generalitzada; el 1248, també sota Al-Azraq, i per últim el 1276, també dirigida per Al-Azraq des de l'exterior i la més perillosa, donat l'estat de salut del rei, ja amb seixanta-vuit anys, tota una excepció en una època en què l'esperança de vida arribava als trenta. Jaume el Conqueridor va morir el 26 juliol del 1276, probablement a València, malalt al mig de la revolta sarraïna, traslladat en aquest estat des d'Alzira i amb el desig de ser soterrat a Poblet, com un monjo blanc cistercenc.

A aquestes dificultats cal que afegim en el mateix període les revoltes dels nobles, i dels mateixos fills, enfrontats entre ells per l'herència, ja que a mesura que tenia més descendència repartia els regnes i possessions entre ells, en successius testaments, esmicolant tot el patrimoni que havia rebut i tots els territoris que havia guanyat.

Pot sorprendre el comportament de Jaume I, però aquest està dins dels límits del d'un rei medieval,

tot i ser especial en molts aspectes. Jaume I va governar com es feia en l'Edat Mitjana, la qual cosa consistia, en gran manera, en saber fer la guerra, guanyar territoris i defensar els propis, però també saber administrar i promulgar lleis (furs, constitucions) i impartir justícia. Aquest rei va combinar el pragmatisme amb la seua profunda devoció cristiana, ja que, com es va poder observar, malgrat el desig d'expulsar els musulmans dels territoris que conqueria, i en contra de les ordres papals, va mantenir-los i els donà, segons els casos, certa autonomia, encara que en territoris marginals o moreries; i és que no podia prescindir d'ells econòmicament. Els territoris que va abastar el seu domini van ser: Aragó, Catalunya, València, Mallorca, Rosselló i Cerdanya, Montpeller i territoris dispersos per Occitània.

UNA INTENSA VIDA

Jaume I es va casar moltes vegades i va tenir gran quantitat d'amants, per la qual cosa el Papat no el va autoritzar a fer una croada a Terra Santa, que de fet fracassà tot i arribar-hi tropes. Ajudà a recuperar Múrcia i la repoblà de catalans, per al seu gendre Alfons X el Savi. Es va divorciar d'Elionor el 1229 i es va casar amb Violant d'Hongria el 1235, la seua companya durant setze anys tot i que va tenir amants durant i després. Amb Violant va tenir vuit fills i va morir el 1251. Entre les seues amants es coneixen Elo Álvarez, Aurembiaix (amb contracte de concubinatge), Blanca d'Antillón (amb qui tingué un fill); Berengueta de Ferrandis (amb qui tingué un altre fill); Elvira Sarroca (amb qui tingué també un fill); Guillema Cabrera, Berengueta Alfonso (amb pacte de concubinatge) i Sibila de Saga.

Cal esmentar a Teresa Gil de Vidaure, amb la qual va tenir dos fills i amb qui es va casar privadament i després al·legà que es volia divorciar perquè tenia lepra. El Papat no li'n va concedir permís.

EL MITE

Jaume I va esdevenir un mite per als valencians perquè va ser ell el fundador del Regne de València, i el va crear com a país independent, igual que Mallorca, no integrant-lo ni en Catalunya ni en Aragó. Aquest mite amb aurèola de llegenda ja va existir en la seua vida, de qui es feien ja versos i cançons. De fet, per les viles que passava es celebraven balls i es cantava en el seu honor. Jaume I va ser dues vegades excomunicat pel Papa; una per injúries al bisbe de Saragossa i una altra per tallar-li la llengua al bisbe de Girona. Era un home fort, d'uns 1,80 m d'alçada, alt per a la seua època, de cabell ros i ulls clars. Va ser el primer rei que va escriure (dictar perquè probablement d'escriure no en sabia), durant més de trenta anys, la seua vida (memòries) en una obra que el mostra amb naturalitat i conscient de les seues limitacions: el llibre dels Fets. Va ser el primer monarca que portà registres i els conservà a l'arxiu reial. I tan gran va ser la seua fama que amb ell van mantenir contacte el rei dels Tàrtars, el besné mongol de Gengis Khan, il-khan Abaqa, i l'emperador de Bizanci Miquel VIII Paleòleg, amb la intenció que fera una nova croada contra el sultanat mameluc d'Egipte, que dominava els llocs sants. És veritat també que, com que tan d'esforç requerien les conquestes que féu, es centrà en l'expansió cap al sud

dels Pirineus, i es limità en les actuacions de l'Occitània, que li pertanyia per herència i on havia trobat la mort son pare. Des d'època medieval s'ha vingut celebrant la creació del regne cada 9 d'octubre, el dia nacional dels valencians; el primer es celebrà cent anys després de l'ocupació de València, el 1238, i després cada centenari, més recentment cada any.

Excursió al Bioparc

- El dia 23 d'octubre els alumnes de 1r férem una excursió al bioparc.
- Va ser molt divertit sobretot els koales, que anaven botant d'ací cap allà. No paràvem de fer fotos; hi hagué persones que es quedaren sense suficient memòria.
- Ens acompanyaven 4 professores. No ens donà temps a vore-ho tot perquè xarrem maça i la monitora no li donava temps explicar.
- En un moment determinat, els elefants es posaren a fer les seues necessitats, fou súper graciós. Després ens donaren 10 minuts per a fer les compres que vulguérem.
- Lo millor va ser la tornada en l'autobús, se riguérem, cantarem, ens férem fotos, videos, ens posaren la pel·lícula de "STARS WORS", menut rotllo.
- A les 14 h tots en casa.
- Passàrem un dia molt divertit.

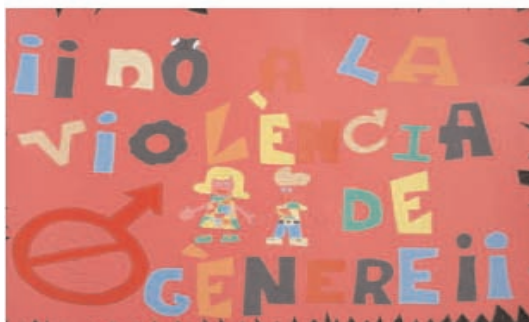

25 DE NOVEMBRE DIA CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE

Aquest dia ens manifestàrem contra el maltractament a les dones, per això repartírem els llaços blancs com a símbol que no estem d'acord amb aquesta barbaritat.

Molts hòmens busquen el poder, i com que no el tenen recorren a la violència. Utilitzen l'assetjament sexual, l'abús i la violència com a forma inconscient d'aconseguir el poder. Un exemple d'açò són els assetjadors, violadors, maltractadors...

Aquest dia és per anar en contra de totes aquestes coses, pero no s'ha de pensar que és sols un dia, hem de lluitar per la igualtat i contra l'abús tots els dies.

ITINERARI PER LA CIUTAT DE VALÈNCIA

Vam anar en metro a València, acompanyats pel nostre tutor i mestre de socials: Joan. Baixàrem en la parada del carrer Colom. Allí mateix vam veure els pilars de la porta del Barri Jueu. Després anàrem a veure l'estàtua de Jaume I, on Joan ens va repartir uns mapes de la ciutat de València per poder situar-nos. Més tard, ens dirigírem a la Universitat de València, on vam visitar el pati per vore les columnes i els seus capitells. També visitàrem la biblioteca. Davall d'ella es troben restes de la muralla cristiana del s. XV de València. També vérem restes de muralles musulmanes i islàmiques. Després vam visitar el Claustre de Corpus Cristi, on estiguérem una estona. També anàrem a la font dels "patos", Sant Nicolau, el Palau de Sant Joan, etc. Acabàrem l'excursió a les torres de Serrans, on pujàrem fins dalt i ens férem aquesta foto de record. Ha estat una excursió interessant i divertida.

Paula, Rafa i Ferran - 4t ESO - B

ELECCIONS A CONSELL ESCOLAR

El dia 26 de novembre se celebrarem les eleccions a Consell Escolar. Els nous membres que hi participaran són els següents:

Alumnes: Cristina Caballero, Pablo Espinosa, Susana Santamaría, Bàrbara Albert i Arabea Maerhabaoui.

Pares i mares: Amparo Martí, Jesús Honrúbia i Manuel Escibà.

Professorat: Jordi Barcelona, Marichu Ribelles, Ferran Songel i Pilar García.

PAS: Julia Martínez.

VALÈNCIA AMB ULLS MATEMÀTICS

Amb un espill i una cinta mètrica cadascun dels grups, "Pitàgores", "Ruffini", "Albalat",... es disposen a calcular l'altura de les Torres de Serrans. Així un alumne de cada grup deixa el vidre en terra i es col·loca a una certa distància des d'on divisa el punt més alt de l'edifici a través de l'espill i els seus companys de grup procedeixen a mesurar la seua altura, la distància que el separa del vidre i la distància de l'espill fins a la base de l'edifici. Després dibuixen els triangles que resumeixen l'escena anterior i aplicant els seus coneixements sobre la semblança de triangles aïllen la incògnita. Resultats dels diferents grups: 30.2 metres; 30.8 m; 31.5 m i 32.3 m. Com els resultats no coincideixen, i tenint en compte l'error que és comès al prendre les mesures, per suggeriment de les monitores, Victòria es passa a calcular la mitjana de tots els resultats obtinguts. Resultat: 31.2 metres, la altura aproximada de les Torres de Serrans, per tant, el mini-punt s'adjudica a l'equip "Ruffini".

Els alumnes de primer de batxillerat del nostre institut participen en una de les rutes matemàtiques que la Universitat de València ha traçat pel casc antic de la ciutat. El recorregut s'inicia en les Torres de Serrans i acaba en el Jardí Botànic. Les guies, Cristina i Maria, han acabat aquest any les carreres de Física i Matemàtiques, respectivament, i connecten molt bé amb el grup. Pel camí, els alumnes han d'anar trobant les figures geomètriques que s'assenyalen en el quadern, la simetria dels enreixats, les paràboles de l'aigua de la font i anar observant la ciutat amb ulls matemàtics.

En la plaça de la Verge, amb una cinta mètrica en la mà, els alumnes mesuren la distància del cap al terra així com del melic al terra i amb ajuda de la calculadora passen a calcular el quocient de les dades anteriors per veure quin és el xic més "diví" i la xica més "divina". Resultat: mini-punt per als equips d'Adrian i de Cristina. Amb aquesta activitat s'introdueix el nombre d'or i la proporció daurada.

Seguint el camí i amb ajuda d'un clinòmetre i aplicant els conceptes de la trigonometria cada grup calcula l'altura de les Torres de Quart. La ruta acaba en el Jardí Botànic on s'introdueixen els fractals (un pont entre la natura i les matemàtiques) i com a premi per al grup que més mini-punts ha optés, l'equip "Albalat", una de les hortalisses que més simetria fractal té, una coliflor.

Per cert, per què les tapes del clavegueram són rodones?

Suggeriment: Pregunta-ho a qualsevol alumne de primer de batxillerat.

Dolors Carceller

GRAFIT, ART O VANDALISME?

Aquest moviment va ser iniciat als anys 60 a Nova York. El carrer és l'únic espai lliure que la cultura de masses deixa a l'individu expressar el que ell vol.

El grafit és una forma de vida. Molts grafitos donen vida a les parets velles, on moltes d'elles estan a punt d'enderrocar-se.

"És una expressió, no vandalisme". Aquesta és la frase més utilitzada per la gent que el practica i defén aquesta cultura i estil de vida per a molts d'ells.

En canvi la majoria de la gent entén el grafit com a una manera de vandalisme. El "bombing" és l'expansió del tag, firma personal de cada escriptor per totes bandes. El vandalisme no té cap pretenció artística, ni estètica. Sols has de donar-li un retolador a un adolescent i això farà. Açò faria vore la diferència i permetria la consideració del grafit com a art.

Per a molts, cada vegada més, el grafit és art urbà, un art gratuït, democràtic i no comercialitzable. La base d'aquest criteris és que hauríem de deixar de criminalitzar aquesta activitat, per a alguns il·legal i vandàlica.

INCONVENIENTS DEL GRAFIT

El grafit, malgrat tot el que s'ha parlat d'ell i han entés, s'ha convertit en una de les coses més perseguides per les autoritats.

Mentre els escriptors són perseguits i multats molts d'ells continuen expressant el que els agrada que la gent veja.

Les multes poden ser des de 300€ fins a 3000€, la vida d'un grafiter és molt dura, ja que, sempre que van a pintar, van amb compte que no els veja ningú i en cas de vore que arriba la policia sols poden fugir.

No hi solen haver molts llocs per pintar, actualment, molts ajuntaments posen murs legals per poder pintar, però no és fàcil que te'n donen.

Enllaços:

www.positivos.com

Dani Ruiz Ferriols 4tB

Una plata ràpida de l'escriptor "UNES"

L'ENTREVISTA

7

**Anem a fer-li una entrevista a Gabriela de Juan ,
l'actual directora del nostre centre:**

1. On vius?
Jo visc a València.

2. En la teua adolescència quin batxillerat vares fer?
Vaig fer el de lletres. Llatí i grec.

3. Volies ser professora? O alguna altra cosa?
Quan era xicoteta, molt xicoteta i em preguntaven què volia ser de major responia que festes i aniversaris, vida normal. Després em vaig adonar que la vida normal era just el contrari i vaig decidir estudiar Filologia Clàssica, per a guanyar-me la vida i pagar la hipoteca; ja sabia que quasi l'única eixida era l'ensenyament i fer classes m'agrada molt. Treballar en un institut també és una manera de seguir sent jove, per contagi.

Quines aficions tens?
M'agrada molt l'esport com: nadar, fer bici...i també m'agrada llegir, viatjar. Anar de compres, anar al cine, al teatre, coser y cantar. La veritat és que m'agrada quasi tot, m'agrada viure.

5. Com arribares al càrrec de directora?
Perquè al centre protestava per coses que em semblaven que no es feien bé, per exemple: l'escassa participació dels alumnes i professors en la gestió del centre... , i si quan es dóna la possibilitat de canviar d'equip directiu no t'hi presentes, pareix que només t'agrada protestar per protestar, i no és cert, preferisc la pau a la guerra. M'hi vaig presentar per coherència i perquè tenia un equip fantàstic i el suport del Claustre.

6. És molt dur? Quins problemes hi ha? I avantatges?
Sí que és molt dur, primer perquè has d'aprendre l'ofici, al principi, cada cosa és una muntanya, tot i els cursos de direcció que hages fet...i després perquè és molta responsabilitat i hi has de dedicar molt de temps.

Els problemes són constants i de tot tipus, una gran part del treball consisteix a resoldre problemes. També podem parlar de reptes i es plantegen en relació als alumnes, als companys, a les institucions, als pares i a tot arreu

Els avantatges? Jo no diria tant, parlaria abans de satisfaccions: l'alegria que suposa que els alumnes d'ESO i Batxillerat es presenten al Consell Escolar del centre, sentir que tots reviscolem, que companys i alumnes s'impliquen en una activitat educativa i lúdica com és la revista, o la manifestació del 29 de novembre, veure que tenim ganes de treballar per a fer institut, per a millorar el nostre xicotet món

7. Quins plans tens per al futur del nostre centre?
Desenvolupar el nostre programa directiu; que treballem en bones condicions, professors i alumnes, millorar la convivència al centre, i la formació dels alumnes; que siguin persones educades i cultivades, procurar per al centre programes i recursos que facen possible que tot el món pugui trobar el seu lloc a l'institut.

8. En quins altres instituts has treballat?
En 12 instituts diferents, perquè he estat cinc anys interina i cinc anys més en expectativa de destí i tinc un passat de rodera.
Castelló, Algemesí, Sueca, Xest, Bunyol, Alaquàs, Carlet, El Cid (a València), Riba-Roja, Catarroja, Requena, i Foios

Felicitats al conjunt d'alumnes i professorat que participen en aquesta revista.

**Entrevistadores:
Mònica Rayo i
Sandra Sánchez
4t ESO B**

Bancaixa

EL PROGRAMA DE MEDIACIÓ AL NOSTRE IES

Com tots/es ja sabreu, hem començat el present curs a desenvolupar al nostre institut un nou programa: "El Programa de Mediació".

El seu objectiu fonamental és generar una cultura de la no-violència. Amb ell tenim a l'abast una sèrie d'estratègies que ens ajudaran a resoldre els nostres conflictes, fent ús del diàleg, arribant a acords consensuats d'una manera pacífica. Amb ell desenvolupem també en tots nosaltres, aspectes molt importants de la nostra personalitat, com ara:

- Apreciar les relacions interpersonals.
- Reconèixer i expressar les nostres emocions i sentiments.
- Acceptar i valorar les diferències que hi ha entre les persones.
- Desenvolupar habilitats de pensament reflexiu i creatiu com a complement important de la nostra formació com a persones.

En principi, hem iniciat aquest programa, amb un equip de tres professors/res, que actuen com a mediadors/res de conflictes entre els/las alumnes/as; l'objectiu és que aquest equip pugui eixamplar-se a altres professors i també a alumnes que, amb la deguda formació, podrien actuar com a mediadors/res.

Alguns/nes de vosaltres ja heu fet ús d'aquest programa, i sabeu el seu funcionament. Els/les que no ho coneixeu heu de saber que:

-La participació en la mediació ha de ser sempre voluntària per ambdues parts.

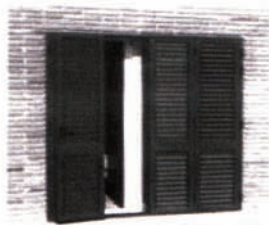
-Mai es deriva un càstic com a solució d'un conflicte, sempre s'intenta arribar a un acord consensuat per les dues parts, amb un compromís de solucionar el problema.

Amb el desig de que aquest programa ens ajude a millorar les nostres relacions perquè el nostre institut siga un punt d'encontre per a la nostra formació cultural i social

L'Equip de Mediació

-La bústia per sol·licitar la nostra intervenció la trobareu a la planta baixa en front la finestra de secretaria.

-L'horari de mediació és el següent: -dimarts: 11,15h a 12,10h
-dijous: 11,15h a 13,05h

**CARPINTERÍA DE ALUMINIO Y P.V.C.
PERSIANAS Y TOLDOS**

**Catedrático J. Ferrando Badía, n.º 13
Tel. 96 149 25 53 - Fax 96 149 62 15
46134 FOIOS (Valencia)**

ES POT ENSENYAR CIUTADANIA A L'ESCOLA? A FAVOR

Jo pense que sí, perquè la ciutadania és un concepte que s'ha d'ensenyar des que som menuts, que tots hem d'aprendre si volem conviure en pau. Ensenyar la ciutadania consisteix a mostrar una actitud, informar sobre els drets que tenim pel fet de ser ciutadans del món, les normes per a conviure amb altres persones diferents a nosaltres, que pensen distint, que tenen altres creences, altres religions, altres cultures...

Des que naixem, a casa ens 'ensenyen' unes normes/regles que hem d'acomplir segons ens diuen els nostres pares, germans majors, iaïos... però no sempre els "objectius" que ens ensenyen a casa són els millors o els que nosaltres volem o estem d'acord.

Per això l'educació per a la ciutadania és important que també s'ensenyi a l'institut. Ací cadascú exposa les seues idees o pensaments raonables per a conviure tots i conjuntament, i de l'intercanvi sorgeix una visió més personal i, alhora, compartida amb la comunitat en la qual hem de viure.

En conclusió, la ciutadania hauria de ser una tasca compartida entre els professors i la família. Una assignatura més, com qualsevol altra, que els alumnes hauriem d'aprendre per a raonar millor sobre tot el que ens envolta, el que ens importa i per al qual, en un futur, ens servirà de molt i hauré d'afrentar i respectar.

Virginia Olmedo Cortés 4t eso B

ES POT ENSENYAR CIUTADANIA A L'ESCOLA? EN CONTRA

Ciutadania és un terme que pot tenir diversos significats. Si ho mirem des del punt de vista de la convivència, que és el que ens interessa, crec que no es pot ensenyar com una assignatura. Per donar suport a aquesta afirmació argumentaré que els nostres pares i avis no la van cursar a escola i no son uns vàndals, encara que pot haver-ne excepcions. Podria dir-hi més, ells eixiren d'una dictadura i encarrilaren el país cap a la democràcia.

Qui els va ensenyar ciutadania?

La manera que tenim de ser cadascú i el comportament en societat mostra la nostra concepció de ciutadania i això ho hem adquirit a casa, en família, amb els amics, etc... Potser, fins i tot abans de ser-hi conscients. La nostra manera de pensar i les nostres idees condicionen les pròpies actuacions i tots els comportaments socials. La forma de ser ciutadà de cadascú està relacionada amb la forma de pensar; per això em sembla difícil que la ciutadania es pugui impartir en una classe com un contingut curricular convencional, perquè una assignatura no ens pot ensenyar com hem de pensar.

En conclusió no crec que es pugui parlar d'aprendre ciutadania com una matèria però podem afavorir l'intercanvi d'opinions, exposar obertament les diferents visions del món, reconèixer "l'altre" com a ciutadà i, tal volta, ajudar a la reflexió i possibilitar l'intercanvi d'opinions i els matisos. Quan això succeeix, el radicalisme dona pas al respecte als altres i això ajuda a conviure en pau. Donat que no és fàcil trobar llocs on poder fer-ho, les aules es perfilen com un bon fòrum de debat. Però res més.

Gonzalo Oteo 4t eso C

C
A
R
P
E

D'
I.
E.
S.

1

DIR

C
A
R
P
E

EL MILLOR INSTITUT

A totes nosaltres ens agrada molt l'institut però ens agradaria millorar-ne alguns detalls, com ara, que hi haguera més temps de pati, més excursions, menys classes tant seguides....

És el primer any que estem ací. La gent ens tracta bé, encara que hi ha de tot tipus. El més fotut de tot és que hem d'alçar-nos molt prompte.

El millor és conèixer gent nova, tenir cafeteria, no tenim classes a la vesprada, etc.

Esperem que vos agrade molt l'article que hem fet entre totes i que esta revista dure molt.

1r A: Arabea, Neus, Esther

1r B: Minerva

1r C: Laura, Esther

D'
I.
E.
S.

SABER

Desde hace casi ya 3 años existe la UPC AHNAR (formada por Meliana, Foios y Vinalesa), un recurso dirigido a adolescentes y a sus padres con el objetivo principal de prevenir un posible consumo de drogas mediante información y dotando al menor de recursos para enfrentarse a determinadas situaciones. Se celebró en el Instituto el pasado 20 de noviembre una sesión dirigida a los padres donde tratamos los mitos y realidades del consumo de cannabis para comprobar lo que sabes de Cannabis te invito a que rellenes este formulario.

MITOS y REALIDADES DEL CANNABIS (señala si estas afirmaciones son verdaderas o falsas)

- 1) Está permitido tener una planta de cannabis en casa (es legal tener hasta 3). V - F
- 2) El cannabis puede mejorar la recuperación de algunas enfermedades. V - F
- 3) Fumar porros es más perjudicial que fumar tabaco. V - F
- 4) La marihuana no engancha no es adictiva. V - F
- 5) El hachís es la sustancia ilegal más consumida por los jóvenes. V - F
- 6) Se empieza por los porros y se acaba en la heroína. V - F
- 7) Fumar porros mata neuronas. V - F
- 8) Es posible que me encuentren restos de cannabis en orina hasta un mes después de haber fumado. V - F
- 9) Los riesgos de consumir porros son los mismos, da igual con que edad se empieza. V - F
- 10) El cannabis no es una sustancia tan peligrosa, al fin y al cabo es una droga blanda. V - F

Recuerda que para cualquier duda o consulta estoy a tu disposición:

Ana Ramos psicóloga y técnico de la UPC AHNAR

☎ 96.149.33.42

✉ upc-ahnar@hotmail.com

1

JOVEN in la cuenta joven de Ruralcaja, para gente como tú

100% ventajas
0% comisiones

Tú que tienes entre 14 y 30 años, la cuenta JOVEN in es para ti

- :: Carnet Jove - Tarjeta JOVEN in
- :: Tarjeta virtual
- :: Crediociación para estudios, proyectos, viajes, imprevistos, compras...
- :: Préstamo Inmediato Joven
- :: Recarga de móvil
- :: Ruralvía
Tus gestiones por Internet sin coste alguno
- :: Seguros Auto
- :: Hipoteca Joven con unas condiciones irrefutables
- :: Seguro de Ahorro para la realización de proyectos futuros...
- :: Descuentos en tus compras

Contrata ya tu cuenta JOVEN in, disfruta de sus múltiples ventajas y participa en el sorteo de fabulosos regalos

Infórmese en cualquiera de nuestras oficinas

Ruralcaja

ET RECOMANE:

TRILOGIA “MEMORIES D’IDHUN”

L'afamada trilogia de l'escriptora valenciana Laura Gallego García és una història on es mesclen l'amor, l'odi, l'aventura i la fantasia i que transcorre entre dos mons: el món real i un altre imaginari, anomenat Idhun.

Tot comença quan un adolescent troba a sa casa un assassí que intenta matar-lo i un desconegut que el salva. De sobte perd el coneixement i es desperta en un lloc de pas entre el món real i Idhun. A partir d'aquest moment comença una trepidant aventura per salvar Idhun.

A mi m'agrada principalment un personatge que s'anomena Jack, perquè és valent, arriscat i un poc impulsiu, però, tot i això, és una bona persona que ajuda els amics sempre que pot.

Jo recomane el llibre per ser molt fantàstic i entretingut.

Vicent Konrúbia i Marco. 1r B.

EL NIÑO CON EL PIJAMA DE RALLAS

Muchos son los libros que tratan sobre la 2a Guerra Mundial. Escalofriantes relatos sobre el Holocausto judío narrados en decenas de novelas basados en este acontecimiento bélico. Pero hay una pequeña novela que destaca, inspirada desde otro punto de vista que, además de mostrarnos los terribles hechos nazis, nos enseña a mirar las cosas sin basarnos en los prejuicios. John Boyne, con su “best-seller” *El niño con el pijama de rallas*, nos muestra como Bruno, cuyo padre pertenece al ejército alemán, vive los acontecimientos de la guerra. Recién trasladado al campo de concentración de Auschwitz, Bruno conoce a un pequeño judío de su edad tras la alambrada. Partiendo de esta base, se narra cómo los dos niños se conocen y se ayudan mutuamente. La ignorancia infantil de Bruno hace que vea las cosas como un niño y no comprenda el horror del trabajo de su padre.

Es una novela recomendada a todos por su facilidad y rapidez de lectura, además de enganchar al lector a un relato atractivo y que deja poco que desear.

Jaime Bautista 4t C

INTERHOGAR
REFORMAS

Movil: 615-274082

C/Pintor Sorolla N° 6-B
Tavernes Blanques
VALENCIA

tl:96 1853757 - fax:96 1857868

www.interhogar.org

interhogar@gmail.com

- REHABILITACIÓN DE VIVIENDAS
REFORMAS COMPLETAS
COCINAS Y BAÑOS
CHALETES - PISCINAS
- FONTANERIA
INSTALACION GAS
CALEFACCIÓN
AIRE ACONDICIONADO
- ELECTRICIDAD
ESCAYOLAS
PINTURA
SANITARIOS
MAMPARAS
GRIFERIA
PAVIMENTO
AZULEJOS

MERCÈ RODOREDA

C
A
R
P
E

Commemorem enguany el centenari del naixement d'una de les escriptores més importants del segle XX. La satisfacció de l'homenatge és doble ja que es tracta d'una dona que lluità per escriure des de la llibertat i en la nostra llengua.

Durant tot l'any s'estan fent tot un seguit d'actes, acadèmics i populars, que podeu seguir gràcies a la pàgina web www.anyrodoreda.cat.

BIOGRAFIA

D'
I.
E.
S.

Mercè Rodoreda i Gurguí naix a Barcelona, al barri de Sant Gervasi, el 10 d'octubre de 1908. És coneguda sobretot com a novel·lista i contista, però escriu també unes quantes obres dramàtiques i poesia lírica. La seua infantesa és solitària. D'una banda és filla única i, de l'altra, no es relaciona amb infants de la seua edat perquè només va a escola entre els set i els deu anys.

Creix en un ambient de barri tranquil i envoltada de l'amor del seus pares i, sobretot, del seu avi, que li sap inculcar la passió per la lectura i per les flors, aspectes que reflectirà després en la seua obra literària. La mort de l'avi, quan ella té dotze anys, marca la seua adolescència.

El 1928, es casa amb el seu oncle matern, catorze anys més gran que ella, Joan Gurguí, que havia marxat a Amèrica molt jove i n'ha tornat amb una certa fortuna econòmica el 1921. Ella té només vint anys. Aquest matrimoni, mai acceptat per ella, i al qual es veu abocada, i el naixement del seu únic fill, Jordi Gurguí, el 1929, es converteixen, per l'autora, en una experiència traumàtica i, encara més al final de la seua vida, quan ella mateixa, que sempre havia guardat zelosament el secret, es culpabilitza en cercles molt reduïts d'amics de la malaltia mental que afectarà el seu fill, a partir dels quaranta anys, i que l'obligarà a ser internat a l'Institut Psiquiàtric Pere Mata de Reus.

És a partir d'aquells fets de joventut que, a inicis dels anys trenta, Mercè Rodoreda tria la literatura com una alternativa d'evasió d'aquell entorn clos i decebedor que ha patit.

Inicia així una carrera de gran regularitat i de perfeccionament progressiu, que es manifesta en les col·laboracions als diaris i revistes de més prestigi d'aquells anys, generalment en forma de contes (Meridià, Mirador, Revista de Catalunya) i, també, amb la publicació de novel·les que, exceptuant-ne l'última, l'autora acabarà rebutjant en bloc i que no inclou en les seues Obres completes: Sóc una dona honrada (1932), Del que hom no pot fugir (1934), Un dia en la vida d'un home (1934), Crim (1936), i Aloma (1938), que va guanyar el premi Crexells.

La millor manera de retre-li homenatge és llegir-la. Recomanem algunes de les més conegudes com ara, **La plaça del Diamant**, **Aloma** o **Mirall trencat**. A l'institut estem treballant algunes d'aquestes novel·les.

MERCÈ RODOREDA

El 21 de gener de 1939 emprèn el camí de l'exili. S'instal·la amb altres escriptors catalans (Pere Calders, Joan Oliver/Pere Quart, Armand Obiols, Xavier Benguerel, Francesc Trabal, Agustí Bartra, Anna Murià i Cèsar August Jordana) al castell de Roissy-en-Brie, a vint-i-cinc quilòmetres de París. En aquell refugi d'exili, l'autora enceta una intensa i complicada relació sentimental amb Armand Obiols, pseudònim de Joan Prat i Esteve, casat amb la germana de l'escriptor Francesc Trabal, i que durarà fins a la mort d'Obiols, a Viena, el 1971. La majoria dels escriptors catalans exiliats embarquen cap a Amèrica, però Mercè Rodoreda i Armand Obiols opten per quedar-se a França. Assisteixen a l'entrada dels nazis a París i han d'emprendre la fugida a peu cap a llocs més segurs.

Viuen a Llemotges i a Bordeus. Però es tornen a instal·lar a París el 1946. És una època de duresa de supervivència durant la qual, segons la mateixa autora, «escriure semblava una ocupació espantosament frívola». D'altra banda, la precarietat econòmica (cus a preu fet) li impedeix tenir la tranquil·litat necessària per dedicar-se amb continuïtat a la seua obra literària.

L'estabilitat econòmica li arriba amb la feina que Armand Obiols obté el 1954 com a traductor a l'organisme de les Nacions Unides, a Ginebra, i això propicia que Mercè Rodoreda entre en una etapa de creativitat enorme: recull els contes que tenia dispersos en diferents revistes de l'exili, n'hi afegeix d'inèdits i trenca el seu silenci de vint anys amb *Vint-i-dos contes* (1958), que obtindrà el premi Víctor Català 1957, i que l'esperona a redactar, gairebé alhora, les novel·les *Jardí vora el mar*, *La plaça del Diamant* i *La mort i la primavera*.

El 1960 envia *La plaça del Diamant* (amb el títol *Colometa*) a la convocatòria del premi Sant Jordi del 1960, i n'és eliminada per un jurat que tenia, entre altres membres, l'escriptor Josep Pla. Sembla que el títol de *Colometa* fa dir a Pla que es tracta d'una "novel·leta cursi" i el guanyador d'aquella convocatòria acaba sent un autor desconegut, Enric Massó, que després no continua la seua carrera literària. El 1961, envia *La mort i la primavera* a la convocatòria del mateix premi i també n'és eliminada.

La publicació de *La plaça del Diamant* (1962), gràcies a una recomanació de l'escriptor i assagista Joan Fuster, contribueix a la seua consolidació definitiva i li assegura una relació estable amb el món editorial. L'any 1966, li atorguen, finalment, el premi Sant Jordi per *El carrer de les Camèlies*, sense que l'autora s'hi haja presentat, ja que aquell any la convocatòria ha decidit distingir una obra ja publicada. Aquesta novel·la rep posteriorment dos premis més, el de la Crítica (1967) i el Ramon Llull (1969). Després vindran *La meua Cristina* i altres contes (1967), *Jardí vora el mar* (1967) i la segona versió d'*Aloma* (1969).

Amb la mort sobtada d'Armand Obiols, el 1971, s'accentua la seua solitud a Ginebra (on viu en un apartament davant del llac Léman) i, el 1972, en una estada a Romanyà de la Selva, decideix construir-hi un xalet i retornar a Catalunya. A Romanyà acabarà la novel·la *Mirall trencat* (1974), considerada per molts la més sòlida de la seua producció, a la qual seguiran *Semblava de seda* i altres contes (1978), *Tots els contes* (1979), *Viatges i flors* (1980) i *Quanta, quanta guerra...* (1980).

En aquesta etapa de retorn a Catalunya, és membre i Sòcia d'Honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana i li és atorgat el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes el 1980. Afectada d'uncàncer, declarat en molt poc temps, mor en una clínica de Girona, el 13 d'abril de 1983, i és enterrada a Romanyà de la Selva. Deixa com a hereu del llegat literari l'Institut d'Estudis Catalans, que posteriorment crearà la Fundació Mercè Rodoreda. El 1986 s'edita pòstumament la novel·la inacabada *La mort i la primavera*.

Fotograma de la pel·lícula *La plaça del Diamant*, dirigida per Francesc Betriu

C
A
R
P
ED'
I.
E.
S.

1

Aquesta pàgina pretén fer de paret publicitària, per tant, esperem rebre les vostres propostes per al núm 2 de la revista.

PROFESSOR DE VALENCIÀ:
Canvie col·lecció d'activitats divertides de pronoms febles per classes d'escriptura de missatges de mòbil (és que no sé fer-ho)

CANVIE PLAY MÒBIL
(VERSIÓ GRANGERA)
PER BRATZ GIMNASTA

FAIG CLASSES
DE VERDULERIA
VALENCIANA PER
CURS DE
GASTRONOMIA
LINGÜÍSTICA

CANVIE VERSIÓ ANTIGA
DE L'ILLA DEL TRESOR
PER UN BITLLET D'AVIÓ A
UNA ILLA PERDUDA

JO NO
CANVIE
RES...O SÍ!!

ALUMNE DE 4t AVO-
RRIT CANVIA CLASSES
"PARTICULARS" DE
FÍSICA I QUÍMICA PER
PASSEJOS VESPERTINS
PER L'HORTA

1

(publicitat)**1r premi de literatura IES Escultor Francesc Badi**

Per tal de promoure i difondre l'ús literari de les dues llengües oficials dins l'àmbit escolar, i per tal d'incentivar la creativitat artística i imaginativa entre les xiquetes i els xiquets valencians, l'IES Escultor Francesc Badi i l'AMPA del centre, han decidit convocar i impulsar el I Premi de literatura.

Aquest concurs literari anirà adreçat a tot l'alumnat del centre, i es regirà d'acord amb les bases següents:

1. El treball serà d'estil lliure (poesia, narrativa, teatre, assaig...), i podrà anar acompanyat d'il·lustracions que també seran avaluades. La proporció d'il·lustració i text serà lliure.
2. Les obres seran redactades en valencià o castellà, i en tres categories amb una extensió màxima dels treballs de:

-5 pàgines i tema lliure per a la categoria de 1r cicle d'ESO.

-6 pàgines i tema lliure per a la categoria de 2n cicle d'ESO.

-7 pàgines i tema lliure per a la categoria de Batxillerat.

Els treballs a ordinador es presentaran amb una lletra Arial en cos 12 o Times New Roman en cos 14.

4. Tots els treballs hauran de ser originals i en la primera pàgina figurarà el títol, llengua i cicle educatiu sense nom ni cap referència a l'autor/a. Amb el conte s'adjuntarà un sobre amb el títol del conte, llengua i cicle educatiu a l'exterior i el nom de l'alumne/a i el curs a l'interior.

5. El jurat estarà format per un professor/a del departament de Valencià o Castellà (en funció de la llengua de l'original), un membre de l'AMPA i un membre de la direcció del centre.

7. El jurat es reserva la possibilitat de publicar els originals en la revista del centre.

8. El termini de presentació serà fins el dia 30 de Gener de 2009.

9. S'atorgarà un premi en forma de bo de llibres, música o material escolar per valor de 30 euros per cada categoria i llengua.

HAS DE SABER QUE LA REVISTA TAMBÉ LA POTS DESCARREGAR DES DE LA PÀGINA WEB DE L'INSTITUT, ON TAMBÉ TROBARÀS MOLTES MÉS COSES DE L'I.E.S.

WWW.intercentres.cult.gva.es/iesescultorfrancescbadia

GRUP DE MÚSICA/ XARANGA

TOT PER L'AIRE

ENS OFERIM PER AMENITZAR LES FESTES,
CERCAVILES I TOT TIPUS D'ACTES ON LA
MÚSICA SIGA
NECESSÀRIA.

SI VOLEU CONTACTAR AMB NOSALTRES
PREGUNTEU ALS GRUPS DE 4t
i BATXILLERATS.

TIPUS DE PROFESSORS

Dins dels instituts -el nostre no n'és cap excepció- podem trobar una gran varietat de professors, com als prestatges d'un supermercat. Hem estat fent un estudi d'investigació durant uns quants anys i aquests són els exemplars autòctons de l'Horta que hem descobert al seu hàbitat natural:

-El tamboriler: típic professor que es passa la classe tocant el tabalet amb la taula. Destaquen els seus ritmes caribenys que l'alumne segueix sense adonar-se'n, i si no para li pot caure una bona represàlia.

-El dutxa: aquell professor que fa ploure sobre la primera fila. Pot ser que arriben els ruixats a les altres zones de la classe amb els seus "felipos" descomunals.

*Solució: compreu-vos paraigua i roba impermeable.

-El xistós: es diu del que es passa la classe contant acudits molt roïns i que, si vols aprobar, has de riure.

*Típic acudit: per què l'elefant no pot anar amb bicicleta?... Perquè no té dit gros per tocar el timbre.

-L'inventor: aquell professor que pegant-li una puntellada al diccionari utilitza el seu propi repertori lèxic i el fa servir constantment.

Exemples: "facilón", "sigle", "torraçes", "parle jo o vola un tanque", "subrallatge", etc.

El solitari: dit d'aquell professor que no es relaciona amb els seus companys. Algunes vegades per anomenar un professor no diu el seu nom, ja que no en coneix cap.

El que va de bon rotllo: el típic que diu "guai" i "tronco" pensant que eixes paraules encara estan en l'argot juvenil de hui en dia.

L'avi: aquell professor que ja està en estat avançat de descomposició i hauria de jubilar-se i anar-se'n d'excursió amb els de l'Insero a Salou o Benidorm de festa. Segueix passejant-se amb el bastonet per l'institut.

El fumeral: aquell que no para de fumar entre classe i classe i fa un "tufet" a puro que te tira cap arrere. Es pot diferenciar dels altres pel color grogenc en diverses zones de la seua anatomia.

Aneu amb compte perquè podeu trobar-vos amb un d'ells en qualsevol moment i lloc. No solen mossegar, però et poden suspendre...

Edgar G./ Javier P. / Aitor C. 4t ESO B

LES FOTOS DENÚNCIA

A FOIOS
NADAL CULTURAL
DILLUNS 29 DE DESEMBRE
2008

“INVISIBLE” DE PTV Clowns
Teatre Infantil
Públic Familiar
18'00 hores a la Casa de Cultura

DIUMENGE 4 DE GENER DE
2009

“ZONA INFANTIL”
Tallers Didàctics i d'Animació
Jocs unflables
10'00 hores a la Plaça Rei En
Jaume

A ALBALAT

PROGRAMACIÓ CULTURAL DESEMBRE 2008

12 DE DESEMBRE DE 2008 A 16 DE GENER DE 2009 19.00 HORES ESPAI CULTURAL	Exposició pintura Miguel Hurtado "Dos expressions artístiques"
12 DE DESEMBRE DE 2008 19.15 HORES	Presentació pàgina web C.P. "El Castell"
12 DE DESEMBRE DE 2008 22.30 HORES ESPAI CULTURAL	Teatre: Olymel Teatre
19 DE DESEMBRE DE 2008 11.00 HORES 18.00 HORES ESPAI CULTURAL	Festival escolar C.P. "El Castell" Festival Ludoteca Municipal Concert de Nadal de la Unió Musical
21 DE DESEMBRE DE 2008 19.30 HORES ESGLÉSIA SANTS REIS	Concert de nadal del Cor d'Albalat
22 DE DESEMBRE DE 2008 17.00 HORES	Visita Concurs de betlems
23 DE DESEMBRE DE 2008 16.30 HORES	Festival de nadal de la Guarderia Na-Tu-Tu
5 DE GENER DE 2009 19.00 HORES ESPAI CULTURAL	Arribada dels Reis de l'Orient

C
A
R
P
E

D'
I.
E.
S.

1

intercanvi amb Canàries

L'ajuntament d'Albalat amb la joventut

intercanvi juvenil a França

curse de memòries 2007-2008

I ARA EN NADAL VOL FELICITAR A TOTS ELS ALUMNES DE T.E.S. ESCULTOR FRANCESC BADIA DE FOIOS I DESIJAR-LOS UN ANY CARREGAT D'IL·LUSIONS I BONES HISTÒRIES

BON ANY NOU BON NADAL

AJUNTAMENT D'ALBALAT DELS SORELLS

C
A
R
R
P
E
D'
I.
E.
S.
1

PAPI (INTEGRA)

1.- ¿Qué es para vosotros el Papi?

Es un grupo donde nos dan otra oportunidad para salir adelante, en el que aprendemos y nos enseñan cosas nuevas.

2.- ¿Por qué creéis que habéis sido elegidos para este programa?

Porque en clase no hacemos nada y no nos sentimos apreciados por los profesores; por lo menos aquí hacemos algo. También nos gustaría dar otra impresión al resto del instituto.

3.- ¿Qué actividades del Papi os gustan más?

Nos gustan todas, pero puestos a elegir serían: Tecnología, Educación física y Jardinería, ya que las otras nos cuestan más, tenemos que estar más atentos, usar mucho el boli...

4.- ¿Qué otras actividades os gustaría que hubiera en este programa?

Pues por ejemplo informática, todas las excursiones posibles (como ir a los "Karts") y actividades de jardinería fuera del instituto.

5.- ¿Cuáles son vuestros planes cuando decidáis acabar el instituto?

Empezar a trabajar, sacarnos el graduado....

6.- ¿Creéis que estáis aprovechando las clases?

Sí, (¡un sí rotundo gracias a Dios!). Estamos haciendo más trabajo en unos meses que en toda nuestra vida! (¡y los profesores que lo veamos!)

7.- ¿Qué os gustaría que los demás supieran de vosotros?

Pues que no somos tan malos como creen, ni tan burros, ni tontos, nosotros en realidad no somos así, por eso nos gustaría que todos lo supieran, que nos conocieran de verdad. (A veces no hace falta más que un minuto junto a alguien para saber cómo es realmente).

ASSOCIACIÓ DE MARES I PARES DEL I.E.S. ESCULTOR FRANCESC BADIA DE FOIOS

Ens agradaria des d'este mitjà, fer-vos partíceps a tots i, sobretot, a qui teniu fills en l'institut , del nostre funcionament.

-Com a associació amb els de gestió del Centre. (Consell escolar, comissions, consell escolar municipal,..)

a fi de vetlar pel bon funcionament del Centre i millorar la qualitat de l'educació i formació dels nostres fills.

-Com a associació aportem al Centre, del nostre pressupost, tres ordinadors per a la biblioteca, s'han realitzat aportacions econòmiques a diferents departaments, per a la realització de les seues activitats; aportació econòmica per als alumnes que van realitzar un intercanvi amb un institut d'Itàlia.

Cada inici de curs participem en la confecció de les agendes escolars.

-A fi de fomentar, valorar i premiar l'esforç i treball dels nostres fills, l'A.M.P.A. va acordar de premiar els dos millors expedients acadèmics de cada cicle d'E.S.O. i Batxillerat.

-La nostra associació està integrada dins de F.A.P.A., des d'on ens ajuden en la programació i realització de xarrades per a pares, com van ser els temes sobre: prevenció de la drogoaddicció i prevenció sobre l'anorèxia i bulímia

-Tots els anys l' A.M.P.A. participa en la Trobada d'escoles en valencià i col·labora amb la Coordinadora de l'Horta nord, tant en la seua faceta escolar (concurs de cartells i concurs de contes, Sambori) com també en la venda de samaretes i rifa.

-És intenció nostra seguir amb esta línia d'actuació, de col·laboració amb el Centre, suport als alumnes i actuar junt amb els pares.

Com a pròxim projecte a consolidar seria crear un premi literari anual "Concurs de contes". Contemplem més iniciatives i esperem posar-ne alguna en marxa.

Ens reunim en l'institut el segon dimarts de cada mes a les 19 hores. El telèfon de l'A.M.P.A. és el 658926321.

Mothers Buttermilk Pancake Recipe

C
A
R
P
E

D'
I.
E.
S.

1

**Les i els alumnes PROA us convidem a gaudir de la cuina tot aprenent anglés.
Qui s'hi atreueix?**

- 2 cups all-purpose flour
- 2 teaspoons baking powder
- 1 teaspoon baking soda
- 1/2 teaspoon salt
- 2 tablespoons sugar
- 2 large eggs, lightly beaten
- 3 cups buttermilk
- 4 tablespoons unsalted butter, melted
- 2 tablespoons vegetable oil

Whisk together flour, baking powder, baking soda, salt, and sugar in a medium bowl. Add eggs, buttermilk, and 4 tablespoons of melted butter, vegetable oil; whisk to combine. Do not over mix the batter. Your pancakes will turn out fluffy if you don't over mix.

Melt butter and oil in the bottom of a frying pan. Test frying pan by sprinkling a few drops of pancake mix on it. If the drops start to brown and spatter then it's hot enough.

Use a soup ladle to pour the batter in the frying pan, about 1/2 cup, pour pancake batter in a round pool. When pancakes have bubbles on top and the edges are simmering and crisping up then flip over. Cook until golden on bottom.

Serve them with butter and golden syrup, marmalade or "nocilla".

LA GAULLIBÉRIE

OPINION

LA MANIF!!!!!!!!!!!!

Le 29 novembre a été la manifestation contre le Conseiller d'Éducation ,Alejandro Font de Mora ,pour protester contre l'Éducation Civique en anglais et pour une éducation publique et gratuite.

Il y avait des milliers de personnes. Nous portions deux pancartes faite dans notre lycées . Nous criions « FONT DE MORA DIMISSION » et nous chantions des chansons contre lui. Il y avait beaucoup de professeurs, d' élèves,des parents de beaucoup de lycées. Nous nous sommes bien amusés.

Moi ,je suis en faveur de cette manif parce que c'est une bonne idée pour exprimer nos droits.

Virginia Olmedo.(4° ESO)

JEUX

Une charade.

Mon premier est la 3.pers.sing du verbe « Aller ». _____

Mon deuxième est le pronom réflexif de 3. pers sing. _____

Mon tout sert por mettre des fleurs. _____

Alba Oscar (2°ESO)

DIVENDRES TRETZE

Una nit va aparèixer a la nostra casa una anciana que volia parlar amb el pare. Es van quedar els dos parlant una estona a la porta, i quan acabaren, al pare li havia canviat la cara, estava pàlid, no sabia què fer, on anar, buscava entre els llibres alguna cosa, alguna solució al problema en què es trobava des que aquella anciana havia abandonat la casa. Però no hi trobà res. Pujà les escales a tota pressa fins arribar al dormitori on havia deixat la seua dona Clotí dormint al llit, però, quan arribà, va trobar tot al seu lloc, excepte Clotí, que no estava, no la trobava per cap lloc, el llit estava desfet com ell l'havia deixat, però ella no hi era. Es va asseure al llit i tractà de tranquil·litzar-se i reflexionar sobre tot el que li havia dit aquella vella dona, que no coneixia de res, i que li havia canviat la vida.

En eixe moment vaig obrir la porta de l'habitació, i el vaig veure als peus del llit. Li vaig preguntar per la mare, que no la trobava per cap lloc, i quant alçà el cap, vaig veure els seus ulls plens de llàgrimes, estava desolat, indefens. Encara que al principi no volia contar-me res per no fer-me patir, no pogué i em va dir tot allò que li havia contat l'anciana.

Es tractava d'una anciana que mai havia trobat un home que la volguera, i, per tant, no havia pogut tindre fills. Li va dir que havia estat espiant la seua família, i havia decidit que ell i els seus fills havien de ser per a ella; que l'única manera que tenia per evitar-ho, era trobar la poció màgica que el fera invisible per a poder rescatar Clotí sense que ella se n'adonara. Contràriament, si no aconseguia la invisibilitat, ella es transformaria en la seua dona amb el seu cos i la seua cara i mai tornaria a saber res de Clotí.

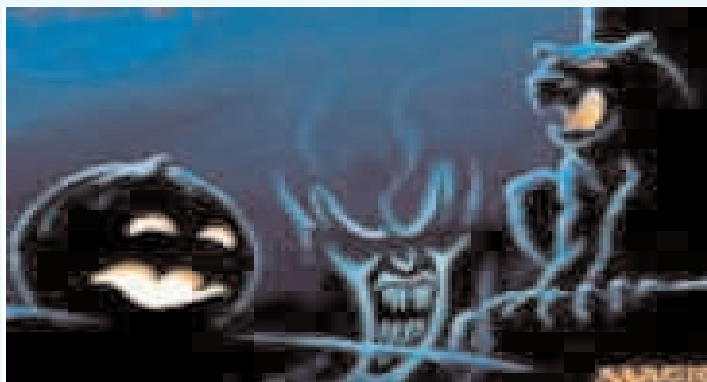
El divendres tretze era l'única nit en què la poció màgica faria efecte, ja que era la nit en la qual la lluna faria el ple. Mentrestant a Xavi, el meu germà menut, l'havien deixat al saló jugant amb els cotxes. Quant vaig baixar les escales, el vaig trobar amb un llibre que no havia vist mai, on hi havia fórmules secretes sobre pocions màgiques. Vaig cridar el pare que baixà corrent, i entre els dos vàrem trobar una poció que segurament serà la que ens portaria a la solució.

Com que el pare treballava en un laboratori químic, i feia moltes proves amb diferents substàncies estranyes, no li va ser molt difícil trobar tots els ingredients necessaris per a la poció.

El divendres tretze a la nit, a l'hora indicada, el pare va comprovar que la lluna fera el ple, i que duia tots els ingredients necessaris per a poder fer-se invisible i tornar al costat de la seua dona Clotí. Es va acomiadar de mi, però no li va dir res a Xavi, ja que no volia fer-lo patir.

Mercedes Soriano Ballester

2n ESO A

LA CONTRACOBERTA DE LA KARPE

Estava escrit: enguany la tardor seria calenta.

Al setembre del 2007, el president de la Generalitat va anunciar que Ciutadania es donaria en anglés. Tothom va pensar que es tractava d'una broma. Com impartiríem una assignatura en anglés a uns alumnes que no en tenen el domini suficient? Quins professionals se n'haurien d'encarregar? Per què aquesta obsessió per llançar un "programa trilingüe", quan les línies en valencià, la llengua del nostre país, ni tan sols es fomenten? Què amagava allò?

Al juny de 2008, es publica l'orde de Ciutadania i immediatament els sindicats la recorren. El Tribunal Superior de Justícia en dicta la suspensió cautelar i anul·la l'opció B, segons la qual els pares eren qui decidien què i com donaven els seus fills l'assignatura. L'1 d'octubre els directors denunciaven que Ciutadania no es pot impartir als centres: es necessiten dos professors, un per donar continguts en valencià o castellà, l'altre per traduir-ho immediatament a l'anglés. La situació seria hilarant si no es tractara de l'educació de milers de xiquets i xiquetes.

Ciutadania serveix de detonant per despertar tots els estaments de l'ensenyament públic. La realitat, de sobte, ens aclapara: els nostres polítics ens han convertit en l'autonomia amb més fracàs escolar, hi ha xiquets que fan classes a barracons, no tenim escoles per als nostres menuts, falten pressupostos per als centres, el valencià no té cap suport...

Ens posem en peu de guerra. La Plataforma per l'Ensenyament Públic, moviment que aglutina tot el sector de l'ensenyament públic i que duia 8 anys sense organitzar-se, es torna a posar en marxa i esdevé capdavanter de les protestes.

Al nostre institut, ens posem a treballar des dels primers dies del curs. Formem una comissió que s'encarrega de mantindre al dia el claustre de les diferents iniciatives de la Plataforma i dels sindicats. Ens posem en contacte amb els mitjans d'informació i els fem arribar notes de premsa informant-los de la tancada que celebrem el dia 6 de novembre. La convocatòria és un èxit. Abans de sopar tots junts, l'alumnat i el professorat elabora cartells i pinta les dues pancartes que es penjaran al pati i que durem a la manifestació. Enviem més notes de premsa per relatar l'èxit obtingut i informar de les pròximes actuacions. Comprem cartolines i empaperem l'institut amb eslògans que animen la comunitat escolar a implicar-se en el debat i les manifestacions. Finalment, preparam a consciència la manifestació del dia 29 de novembre. Organitzem una xaranga formada per alumnes del centre i de l'institut de Meliana: 16 músics assagen el seu repertori. Finalment, carregats amb les dues pancartes, un carro ple de begudes fresques, 16 instruments de música, motxilles, càmeres de fotos, bufandes i guants, un exèrcit de professors i professores, alumnes, pares i mares, desemboquem a l'estació de Xàtiva i ens endinsem en la manifestació més gran que es recorda des de la protesta contra la guerra d'Iraq.

El moviment ja està en marxa. Res ni ningú no el pot parar. Ara, la Generalitat haurà de reflexionar sobre els passos que dona; haurà de promoure, des d'una actitud de consens i de prudència, una educació pública digna i de qualitat, en valencià, per a tots i per a totes, i no haurà de perdre de vista que el potencial humà que el dia 29 va ocupar els carrers de la capital està disposat a això i a més per tal d'assegurar als seus fills i a les seues filles un sistema educatiu democràtic, progressista i igualitari. I si no són capaços de traure conclusions d'aquesta marea humana, allà ells, ...

ens veurem el dia 17 de desembre.

COMITÉ PER L'EDUCACIÓ PÚBLICA DE L'I.E.S. FRANCESC BADIA

